

EL NOSTRE AMIC NITI (Adaptació M. Llopart)

Avui us vull parlar d'un nen que es deia Niti. Era un nen negre, que havia nascut i vivia en un petit poblat africà.

El que jo us explicaré és una adaptació d'una llegenda africana.

Allà a l'Àfrica, al capvespre, els nens i nenes seuen al voltant del foc i l'avi o l'àvia els explica llegendes, perquè aprenguin a comportar-se.

Hi havia una vegada una dona pobre que s'ocupava de buscar llenya a la selva. Estava esperant un fill i, sense tenir temps d'arribar al poblat veí, es va trobar que li va néixer el fill, a qui va anomenar Niti.

Ella es va refugiar en un forat d'un gran baobab (arbre d'un tronc enorme, de grans dimensions). Casualment, el dia abans, una lleona havia tingut un cadell i el tenia en una altra cavitat del mateix arbre.

Cada dia, la mare del Niti anava al bosc, des de la cabana on vivien, amb el nen a l'esquena, el deixava al forat del baobab i ella marxava per recollir la llenya, que després venia, i així podien anar vivint tots dos, doncs el pare havia emigrat a Europa per cercar una vida millor per a tots, com molts emigrants que vénen ara.

Un bon dia la mare del Niti va anar tan lluny, que es va perdre i no va saber trobar el baobab.

Quins plors!, quina desesperació!..., però per molt que va buscar no va poder trobar mai més el seu fill.

El cadell del lleó seguia estant en un altre forat de l'arbre, alimentat per la seva mare, i anava creixent. Es van fer molt amics, el cadell i el Niti, i la mare lleona els alimentava tots dos.



Amb el temps, van anar creixent dos i el Niti es va fer un jove molt ben plantat, i el cadell, un senyor lleó fort i ben gras. Els dos eren grans amics. Tenien cura l'un de l'altre, aprenien a viure plegats, buscaven menjar i jugaven i es divertien.

Però un bon dia, el lleó va dir al seu amic: *"Ja ets un home i no pots continuar vivint així amb mi. Has de marxar amb la teva gent, els homes. Perquè t'estimo molt crec que és el millor per a tu. Podrem seguir sent amics i veient-nos sempre que vulguis, però has de viure com un home."*



El Niti, molt espantat, li va dir: “Què faré jo entre els homes? No em voldran, no conec ningú de la població veïna. La mare no sé si viu, no la reconeixeria tampoc i no sé de quin poblat érem, ni on pot estar.”

El lleó li va dir: “Tu confia en mi i fes el que et digui. Tinc una pensada perquè la gent et vulgui de seguida. Escolta: Anirem de bon matí al poblat veí. Jo em quedaré amagat i tu, també. Quan les noies vagin a buscar aigua al riu, jo em tiraré sobre una d’elles, sense fer-li cap mal. Tu sortiràs de pressa i et tiraràs sobre meu i em faràs fugir. Jo marxaré corrents i tota la gent que haurà vist els fets, veurà en tu un heroi. Has salvat una noia de les urpes d’un lleó i t’aclamaran i convidaran a quedar-te amb ells, ja ho veuràs. Nosaltres ens podem veure sempre que vulguis, sense que ningú ho sàpiga i m’amagaré entre els matolls, prop del poblat.”

L’endemà al matí, ho van fer tal com ho havien planificat. Van anar les noies a buscar l’aigua, el lleó va fer veure que atacava una noia. El Niti el va fer fugir i va simular salvar la noia. Tot el poblat va esclatar en grans crits de joia. Però va passar quelcom imprevist. Un dels homes va llençar una fletxa contra el lleó quan aquest se n’anava i el va ferir greument. El lleó va fugir deixant un regueró de sang.

Aquella nit van fer una gran festa al poblat per aclamar el seu heroi, el Niti. Li van cedir una cabana per viure i li van demanar que es quedés amb ells.

El Niti no es podia treure del cap el seu amic, el lleó ferit, i quan es va fer de nit i tothom dormia, va marxar cap a la selva amb una gerra d’aigua.

Seguint el regueró de sang no li va costar massa trobar el seu amic, gràcies a què era una nit de lluna plena. Estava a terra, amb els ulls clucs. Semblava mort, però va veure que respirava, encara que amb dificultat. Li va rentar les ferides i, per si el lleó tenia fred, es va posar damunt d’ell, abraçant-lo, per tal de donar-li l’escalf del seu cos. L’omplia de petons i li deia que se l’estimava, que no es morís.



I sabeu què va passar?... Doncs que aquell amor tan gran que el Niti va donar al lleó, el va fer, a poc a poc, retornar a viure. Va començar a obrir els ulls i, en veure el seu amic, es va tranquil·litzar.

Durant varies nits, el Niti va anar a veure al seu amic, portant-li menjar i fent-li companyia... Amb el temps, el lleó es va refer i s’anaven veient. Mai no van deixar d’estimar-se i de ser amics.

Si l’amor del Niti va poder fer reviure un lleó, què podrà fer el nostre amor quan el donem a una altra persona?... Segur que fer-la reviure també.
És important saber donar amor i estimació.

Això és el que Jesús va venir a fer amb tots els homes i dones del món, amb la seva vinguda a la terra : portar-nos l’amor i l’escalf de Déu.